

ТРЕТИЙ ВЕЧЕРЕШЬ РАЗГОВОРЪ.

ЗА ДЛѢЖНОСТИ-ТЫ КЪМЪ ОБЩЕСТВО-ТО.

Дѣца-та остахъ толкова благодарны отъ разговора на старца Теофила, чтото, на утрешній день, единъ чась преди да зайде слънце-то, бяхъ всички подъ маслинъ-тѣ и чякахъ го.— Предварили сте мя, дѣца, рече имъ, като ся позасмѣя пріятно, кога дойде и той при дръво-то. Още е рано. Азъ мысляхъ, че ще си поиграете още единъ чась, предъ да захванемъ наши-ты разговоры.

«Да си поиграемъ!» извикахъ дѣца-та, и гледахъся едно друго съ неудовольствіе.

Радвамся, рече тогава Теофилъ, радвамся отъ срѣдце да гледамъ, че имате толкова желаніе да слушате мои-ты науки, чтото ся отричате и отъ игръ-тѣ. За да вы возблагодарѣте за това, искамъ да ви покажѣ нѣчто много любопытно. Дойдѣте слѣдъ мене.

Отыде съ нихъ заедно въ градинъ-тѣ. Тамо между кошяры-ты имаше единъ съ стъклено кошярище, въ когото ся видяхъ всички-ты работы на роя пчелный. Бѣ много любопытно това зрѣлище! Едни пчелы ся връщахъ отъ пашъ, и носяхъ на крака-та си воссечены валкы. Другы гы чякахъ на врата-та, поимахъ тамъ восъка и преносяхъ го внѣтрѣ. Другы